కథా కౌముది

వెలి

జొన్నలగడ్డ రామలక్ష్మి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

"ముప్పై లక్షల డైమండ్ నెక్లెస్. డెడ్ చీప్గా పద్దెనిమిది లక్షలకొస్తోంది. సునీత ఇరవై ఇస్తానని ముందుకొచ్చింది. ఐనా నేను వద్దంటేనే తనకిస్తానన్నాడు సేఠ్" అంది రమ.

రమ నా భార్య. నగకి పద్దెనిమిది లక్షలు డెడ్ చీప్ అనుకునే కుటుంబంలో పుట్టి పెరిగింది.

"సేఠ్ చాలా మంచివాడు. మంచివాళ్లకి అన్యాయం చెయ్యకూడదు. ఆయనకి రెండు లక్షల లాసెందుకూ, బేరం సునీతకే వదిలేయ్" అన్నాను.

మంచివాళ్లకి న్యాయం జరగాలన్న తాపత్రయమేం నాకు లేదు. నాది లౌక్యం.

"ఏదో సరదా పడ్డాను. తీర్చడం తీర్చకపోవడం మీ ఇష్టం" అంది రమ. నా ఇష్టాన్ని తన ఇష్టానికి అనుకూలంగా మార్చుకుందుకు సాధారణంగా తను ప్రయోగించే అస్త్రమది.

అప్పటికి నేను బదులివ్వకుండా ఊరుకున్నాను.

కాసేపటికి ఇంజనీరింగ్ చదువుతున్న పుత్రరత్నం మాధవ్ వచ్చి బిఎండబల్యూ మోటార్ బైక్ కొనాలన్నాడు. అది ఇరవై లక్షలకి పైన.

"నీకు స్పీడు ముఖ్యం. అది మన దేశంలో ప్రమాదం. నాకు నువ్వు ముఖ్యం. డిగ్రీ పూర్తి చెయ్యి. ఎంత డబ్బైనా సరే, ఫారిన్ పంపిస్తా. అక్కడ ఎంత స్పీడెళ్లినా ప్రమాదముండదు. తిరగడానికి బైకేం కర్మ, బీఎండబల్యూ కారే కొనిస్తా" అన్నాను.

వర్తమానాన్ని మాత్రమే నమ్ముకున్న వాడికి, ఎప్పటికో వచ్చేదానిమీద ఆసక్తి ఉండదు. అదిప్పటికి వాయిదా వేస్తే, ఎప్పటికీ వాయిదా వెయ్యడమేనని నాకు తెలుసు.

"నా ఫ్రెండ్ కొనుక్కున్నాడు. ఎవర్నీ వెనకాల తప్ప ముందు కూర్చోనివ్వడు. ఎవరికీ వెనుక ఉండడం నాకిష్టముండదు" అన్నాడు వాడు నిట్టూర్చి.

"నువ్వు చదువు సంగతేనా చెబుతుంటే!" అన్నాను. వాణ్ణి ఖండించడానికి నాకున్న అమోఘాస్త్రమది.

ఇంకాసేపటికి టెన్తు చదువుతున్న ముద్దుల కూతురు ముత్య వచ్చింది. దాని ఫ్రెండు హిత సెలవులకి వాళ్ల బాబాయింటికి ఆస్ట్రేలియా వెళ్లొచ్చిందిట. పుట్టినరోజు వేడుక అక్కడే చేసుకుందిట. ఆ ఫొటోలూ, విడియోలూ చూపించి తెగ గొప్పలకి పోతోందిట.

"ఈసారి నా పుట్టినరోజు స్విట్జర్లాండులో చేసుకుందాం" అంది సింపుల్గా.

అది పసితనం కాదు. దానికి నా హోదా తెలుసు. నేను తన మాట కాదనలేనని కూడా గొప్ప నమ్మకం. ఐతే నాకు దాంతో ఎలా డీల్ చెయ్యాలో తెలుసు.

"అయాం వెరీ డిజప్పాయింటెడ్ బేబీ" అన్నాను ముందు. తర్వాత అందుక్కారణం చెబుతూ, "మనమేం చేసినా మనకి నచ్చి చెయ్యాలి. ఎదుటివాళ్లతో పోటీ పడాలని కాదు. నీకు స్విట్జర్లాండు చూడాలనుందనుంటే, వెంటనే టికెట్లు బుక్ చేసుండేవాణ్ణి. కానీ హిత ఆస్ట్రేలియా వెళ్లిందని, నువ్వు స్విట్జర్లాండనడం – ఏం బాగాలేదు" అని వివరించాను.

అది ముత్యని డిఫెన్సులో పడేసే నా టెక్నిక్. ఎటొచ్చీ ముత్యకి ఒరిజినల్ ఐడియాస్ తక్కువ. ఎవర్నో చూసి ఏదో చెయ్యాలనుకోవడం దానికి రివాజు. అదేం ప్రపోజ్ చేసినా, నచ్చినప్పుడు మాట్లాడకుండా ఒప్పుకుంటాను. లేనప్పుడు ఇలా కౌంటరిస్తాను. మరప్పుడలా చేశారు కదా అని ముత్య అనదు. అంటే అవీ మానేస్తానని దాని భయం. ఒరిజినల్ ఐడియాస్ లేనివాళ్లు సద్దుకుపోక తప్పదు కదా!

ఇలాంటివి జరిగినప్పుడు ఆ విషయం ఆ క్షణంతో ఆగిపోయేది. కానీ ఆ రోజు రాత్రి రమ, మాధవ్, ముత్య – ముగ్గురూ నాదగ్గరకొచ్చారు.

"ఇటీవల మీరు ఖర్చులకి బాగా వెనకాడుతున్నారు" అంది రమ.

మిగతా ఇద్దర్నీ చూస్తే – వాళ్ల కళ్లు అవే మాటలు చెప్పాయి.

అన్నిమార్లూ మాటలకి మాటలతో బదులివ్వకూడదు. నేను నవ్వి ఉరుకున్నాను. నవ్వడంలో విశేషం ఏమిటంటే, ఎవరికి తోచిన అర్థం వారు తీసుకోవచ్చు. వాళ్లది చెప్పినప్పుడు మనకి కొత్త ఐడియాలొస్తాయి. కానీ అప్పుడు రమ నేనూహించని మాట అంది.

"మీవాళ్లు మిమ్మల్ని దూరం పెట్టారు కానీ, నేను మిమ్మల్ని వాళ్లకి దూరం చెయ్యలేదు" అంది రమ.

రమ మాటలో రవంత అబద్ధం కూడా లేదు. కానీ మా మధ్య మావాళ్ల ప్రసక్తి ఉండకూడదని, మామధ్య ఒప్పందంలాంటిది ఒకటుంది. రమ దాన్ని సిన్సియర్గానే పాటిస్తుంది మరి. ఐనా ప్రస్తుత విషయానికీ మావాళ్లకీ ఉన్న లంకె ఏమిటో అర్థం కాక, "నేనలా ఎప్పుడైనా అన్నానా?" అన్నాను.

"ప్రత్యేకంగా చెప్పాలా? వాళ్లకి డబ్బవసరమైతే, అది మీరు సద్దుబాటు చేస్తుంటే, నేను కాదంటానా? ఇదేనా మీరు నన్నర్థం చేసుకున్నది!" అంది రమ.

ఇది కూడా నా ఊహకందని ఆరోపణ. "వాళ్లకి నేను డబ్బు సద్దుబాటు చేస్తున్నానని నీకెవరు చెప్పారు?" అన్నాను.

"వాళ్ల అవసరం కాస్తా కూస్తా కాదు. అంత డబ్బు మీరు కాక ఎవరు వాళ్లకి సద్దుబాటు చెయ్యగలరు?"

"మావాళ్లకి డబ్బవసరమైందా? ఆ విషయం నాకు తెలియకుండా నీకెలా తెలిసింది?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"అంటే, మీ నాన్నగార్ని హాస్పిటల్లో చేర్చినట్లు మీ మిత్రుడు శేఖర్ మీకింకా చెప్పలేదా?" అంది రమ చాలా మామూలుగా.

ఉలిక్కిపడ్డాను, "నాన్నని హాస్పిటల్లో చేర్చారా? ఎప్పుడు?" అన్నాను అపనమ్మకంగా.

"శేఖర్గారు నిన్న చెప్పారు. మీ పెర్సనల్ మొబైల్ నంబరిచ్చాను. చెప్పే ఉంటారనుకున్నాను" అంది రమ మళ్లీ మామూలుగానే.

అపనమ్మకం షాక్గా మారింది.

నాన్నకీ, నాకూ మధ్య బాగా దూరం ఏర్పడి చాలాకాలమైంది. అది మరీ ఇంత దూరమని నేననుకోలేదు.

– – – – –

క్రమంగా జరిగింది నాకు అర్థమైంది.

శేఖర్ నా బాల్యమిత్రుడు. కాలేజ్ తర్వాత మా బాటలు వేరయ్యాయి. వాడు కాలేజిలో లెక్చరర్. నేను సిటీలో పెద్ద బిజినెస్మాన్ని. హోదాలు వేరైనా, ఇప్పటికీ మేమిద్దరం తరచుగా కలుసుకుందుకు బాల్యస్నేహమే కాదు, మా నాన్న కూడా కారణం.

చాలా ఏళ్లుగా నాకూ, నాన్నకీ మాటల్లేవు. కానీ నాన్నకీ శేఖర్కీ మాటలున్నాయి. నాన్న వివరాలు తెలుసుకుందుకు నాకున్న ఆధారం శేఖర్ మాత్రమే.

నాన్నని హాస్పిటల్లో చేర్చారు. ఆ విషయం శేఖర్కి తెలిసింది. వాడది నేరుగా నాకు చెప్పొచ్చు. కానీ చెప్పడు. ఎందుకంటే తన విషయాలేవీ తనకి తానుగా నాకు చెప్పొద్దని ఆయన వాణ్ణి శాసించాడు. వాడా శాసనాన్ని చాలా సిన్సియర్గా ఫాలో ఔతాడు. అందుకని అంకుల్ శాసనం రమకి చెప్పాడు. తనెలాగూ నాకు చెబుతుందిగా – సత్యపాలనలో అది అశ్వత్థామ హతః రూటు....

శేఖర్ రమకి కూడా నేరుగా అసలు విషయం చెప్పలేదు. నాన్నని హాస్పిటల్లో చేర్చిన విషయం నాకు చెప్పడానికి పెర్సనల్ మొబైల్ నంబరు కావాలనడిగాడు.

ఇన్నేళ్లుగా కాపురం చేస్తోంది – రమ అసలు విషయం గ్రహించదా!

నాన్న విషయం చెప్పాల్సిన బాధ్యత తనదేనని ఊహించింది. కానీ మామధ్య కూడా ఓ ఒప్పందముంది కదా! అందుకని పిల్లల్ని కూడగట్టుకుంది. అంతా కలిసి ఓ పథకం ప్రకారం – నగ, బైకు, స్విట్జర్లాండు పట్టుకుని నా దగ్గరకొచ్చారు. పరోక్షంగా నాన్న ప్రసక్తి వచ్చింది. ఆయనకి ఎంత డబ్బవసరమైనా తామెవరం అడ్డు తగలమని కూడా పరోక్షంగా నాకు హామీ ఇచ్చారు.

నావాళ్ల హామీకి మనసు తేలిక పడింది. కానీ నాన్న హాస్పిటల్లో ఉన్నాడన్న విశేషం ఆ తేలికలోని హాయిని మింగేసింది.

వెంటనే వెళ్లి శేఖర్ని కలుసుకున్నాను.

– – – – –

నాన్నకి పెద్దలిచ్చిన నాలుగెకరాల పొలం, మండువా ఇల్లు ఉంది. తెలివైనవాడు, ఎమ్మెస్సీ చదివి యూనివర్సిటీకి ఫస్టుగా వచ్చాడు. ఆదర్శవాది, స్వగ్రామంలోనే స్కూల్లో టీచరుద్యోగం చేస్తూ ఉండిపోయాడు. కొంత వాస్తవవాది – అక్క పెళ్లికి అంతో ఇంతో కట్నమిచ్చాడు. తమ్ముడికి అంతగా చదువు రావడం లేదని చిన్నప్పట్నించీ వ్యవసాయంలో శిక్షణ ఇచ్చి, పొలం వాడికి అప్పజెప్పాడు.

నాన్నకి సామాజికస్పృహ ఎక్కువే. మా ఊరి పెద్దమనిషి ఒకాయన ఊళ్లో ఫ్యాక్టరీ పెడతానంటే, కాలుష్యానికి గాలి–నేల–నీరు పాడౌతాయని అభ్యంతరం చెప్పాడు. నాన్నని ప్రలోభపెట్టడానికి ఆ పెద్దమనిషి, ఫ్యాక్టరీ మా పొలంలోనే పెడదామన్నాడు. ఒప్పుకుంటే నాన్న కోటీశ్వరుడయ్యేవాడు. కానీ ఒప్పుకోలేదు.

వచ్చిన చిక్కల్లా నా విషయంలోనే. ఆయన నన్ను తన ఆశయాలకు వారసుడిగా ఎన్నుకున్నాడు.

చిక్కెందుకంటే – చిన్నప్పట్నించీ నా దృష్టి వ్యాపారంమీదుండేది. తెలివుంటే చదువునే వ్యాపారం చేసుకుని ఎంతోమంది కోటీశ్వరులౌతున్న విషయం విద్యార్థి దశలోనే గ్రహించాను. నాన్నకి విద్యాదానంమీదున్న ఆసక్తి విద్యాగారంమీద లేదు.

ఆయన లెక్కల్లో జెమ్. కోచింగుకి మంచి ఆఫర్లొచ్చాయి. వద్దన్నాడు. పోనీ తనే కోచింగ్ సెంటర్ పెట్టినా సరిపోయేది. నా చదువయ్యేక నేను దాన్ని వృద్ధి చేసేవాణ్ణి.

నాన్న కోచింగ్ సెంటర్ పెట్టలేదు కానీ – సాయంత్రమయ్యేసరికి మా ఇల్లో కోచింగ్ సెంటర్లా ఉండేది. వచ్చిన కుర్రాళ్లకి పాలో, మజ్జిగో, చిరుతిళ్లు పెట్టడమో తప్ప– మాకు పైసా అదనపు ఆదాయం లేదు.

పల్లెటూరు కదా, మా ఊరిపెద్దలు కొందరు నన్ను చేరదీసి మరీ బాధపడేవారు, “మీ కుటుంబం బాగుపడదయ్యా” అని. వాళ్ల ప్రకారం – నాన్న ఈపాటికే కోట్లకు పడగలెత్తాలి.

నిజమేననిపించేది. నా బాధని శేఖర్తో పంచుకునేవాణ్ణి.

శేఖర్ నాన్నకి భక్తుడు. ఆయనలో వాడికి దేవుడు కనిపించేవాడు. “నీకో విషయం తెలుసా? గుడికి వెళ్లని నాస్తికులు కూడా అంకుల్ని దేవుడిలా భావించి చేతులు జోడిస్తారు. ఆయన గురించి నీ దగ్గర బాధ పడ్డ వాళ్లెవ్వరికీ, ఊళ్లో ఆయనకున్న గౌరవం లేదు” అనేవాడు.

అది నిజమేనని నాకూ తెలుసు. కానీ ఆ నిజాన్ని గౌరవించేదెందరు?

“గౌరవం ఏంచేసుకుంటావ్? డబ్బు కావాలి. ఈ లోకం నడిచేది డబ్బుతోనే” అనేవాడు కుమార్.

కుమార్ నా క్లాస్మేట్. మా ఊళ్లో ఓ భూస్వామి బిడ్డ. క్లాసులో వాడికెప్పుడూ అత్తెసరు మార్కులే. ఫస్టొచ్చిన గజపతి ఓసారి వాణ్ణి ఎగతాళి చేస్తే, "క్లాసులో ఫస్టొచ్చి ఏంచేస్తావ్? ఏ కాలేజిలోనే లెక్చరరువౌతావ్? లేదా ఏదో కంపెనీలో మేనేజరువౌతావ్. ఆ కాలేజిలు, కంపెనీ పెట్టేది ఎవరో తెలుసా, నేనే!" అన్నాడు.

అందులో కొంత నిజం లేకపోలేదు. వాడి బాబాయి ఇంటర్ ఫెయిల్డ్. సిటీలో ఫ్యాక్టరీ నడుపుతున్నాడు.

ఒకసారి మాటల సందర్భంలో కుమార్తో, "చదువయ్యేక నేనూ ఓ కంపెనీ పెడతాను" అన్నాను.

కుమార్ నవ్వి, "అది నీబోటివాళ్లవల్ల కాదు. మీరు పద్ధతి మనుషులు. బిజినెస్కి పద్ధతి పనికిరాదు. లేకపోతే మీ నాన్నే ఎప్పుడో పెద్ద కోచింగ్ సెంటర్ పెట్టి ఉండేవాడు" అన్నాడు.

ఆ మాట ఇంట్లో అమ్మకి చెప్పాను. అమ్మకి ఆదర్శాల పట్టింపు లేదు. తనకి తెలిసిన ఆదర్శం, నాన్నని అనుసరించడమే. నాన్న తర్వాత అమ్మకి ముఖ్యం కన్నబిడ్డలు. అందుకని నేనన్న మాటలు నాన్నకి చేరేసింది.

నాన్న ఓ రోజు నన్ను పిలిచాడు. "వ్యాపారమూ ఒక సేవ. సేవా దృక్పథంతో చేసే వ్యాపారం మహోన్నతం. కానీ అలా చేసే వ్యాపారస్థులకి, మామూలు ఉద్యోగులపాటి ఆదాయం కూడా రాదు. వస్తే కనుక, వాళ్లు అడ్డదార్లు తొక్కుతున్నా రన్నమాట. ఉద్యోగమైనా, వ్యాపారమైనా అడ్డదార్లు తొక్కకూడదని నా ఆశయం. మనింట్లో ఎవ్వరూ ఈ ఆశయానికి భిన్నంగా ఆలోచించకూడదు. ఇది శాసనమే అనుకో" అన్నాడు.

తనిష్టం తనది. నా ఇష్టాన్ని శాసించడానికి ఆయనెవరు – అనుకున్నాను. కానీ ఆ మాట అమ్మ దగ్గర కూడా అనలేదు. దేనికైనా నాన్నని – ఆయనెవరు – అని ప్రశ్నిస్తే తట్టుకోలేని పవిత్ర భారతనారి అమ్మ.

ఎవరికో ఒకరికి చెప్పుకోకపోతే మనశ్శాంతి ఉండదు. అందుకని శేఖర్కి చెప్పాను. వాడు వెంటనే, "నీకేమనిపించిందో కానీ, ఈరోజునుంచీ అంకుల్ ఆశయం నాకూ శాసనమే" అని అమ్మని మరిపించాడు.

వాడాయన శాసనాన్ని పాటించి, కాలేజిలో లెక్చరరుగా తేలి నలభైఏళ్లొచ్చినా ప్రమోషన్ లేకుండా ఉన్నాడు. నేను నాన్న శాసనాన్ని వ్యతిరేకించి నలభై ఏళ్లకే కోట్లకి పడగెత్తాను. కానీ నాన్నకి దూరమయ్యాను.

ఆ దూరం తక్కువది కాదు –

నాన్నని హాస్పిటల్లో చేర్చితే, ఆ విషయం శేఖర్ ద్వారా తప్ప తెలుసుకోలేనంత దూరం.....

– – – – –

నాన్న మా ఊరికి పక్కనున్న పట్నంలో ఓ హాస్పిటల్లో చేరాడు. వాళ్లు రెండ్రోజులు రకరకాల పరీక్షలు చేసి ఐదువేల దాకా లాగారు. జబ్బేమిటో ఇంకా నిర్ధారణ కాలేదు. కానీ ఆయన్ని సిటీలో పెద్ద హాస్పిటల్కి తరలించాలని అంటున్నారు. అక్కడైతే బహుశా లక్షల్లో ఉండొచ్చు ఖర్చు. అంత ఖర్చుకి నాన్న ఒప్పుకోవడం లేదు. బతికినన్నాళ్లు బతుకుతాను, నన్నింటికి తీసుకుపొండి – అంటున్నాట్ట.

నేను నాన్న ఆశయాలు పాటించకపోవచ్చు. కానీ నాకాయనంటే ఎంతో గౌరవం. ఇంకా చెప్పాలంటే ఆయన్ని నేను ప్రతిరోజూ మిస్సవుతున్నాను.

చిన్నప్పుడాయన నాతో ఎంతో సరదాగా గడిపిన రోజులు ఇప్పటికీ నాకు మధురస్మృతులు. ఇప్పటికీ, గుడ్డిగా తన ఆశయానికి కట్టుబడిపోవడంవల్ల, ఆయన గుడ్డిగా నన్ను ద్వేషిస్తున్నాడని నాకు అనిపిస్తుంది.

బాగా డబ్బు సంపాదించాలన్న లక్ష్యసాధనకోసమే చదువవగానే నేను ఓ బిజినెస్మాన్ కూతురు రమని ఆకర్షించాను. రమ నా ప్రేమలో నిండా మునిగిపోయేక – ఆమె తండ్రి నా గురించి బాగా వాకబు చేసి తృప్తిపడి, తనే మా నాన్నని కలిసి పెళ్లి ప్రపోజల్ తెచ్చాడు.

నాన్నకి కులమతాల పట్టింపులు లేవు. ఆయన రమ తండ్రికి తన ఆశయాలు చెప్పాడు. ఆయనకి నాన్న ఆశయాలకంటే, నామీద ఎక్కువ నమ్మకం కాబట్టి, నిస్సంకోచంగా ఆయన ఆశయాల్ని మెచ్చుకున్నాడు.

కన్నకొడుకుని కదా, నాన్న నన్ను నమ్మాడు. ధన సంపాదనకు నేను తొక్కనున్న అడ్డదార్లు నాన్నకి అబద్ధం చెప్పడం దగ్గరే మొదలయ్యాయి. నాకు రమతో పెళ్లయిపోయింది.

నేను నా మామగారికి విధేయుణ్ణయి, ఆయన ఆశయాలకు అనుగుణంగా మసిలాను. నాకు నేనుగానూ బాగా డబ్బు సంపాదించాను.

ఒక ఏడాదిలో నాన్నకి నేనెంచుకున్న దారితోపాటు, నా వ్యక్తిత్వమూ అర్థమైపోయింది.

నాన్న నన్ను వెలేశాడు. అమ్మ, అక్క, తమ్ముడు నాతో మాట్లాకూడదన్నాడు. వాళ్లు నాకులా కాదుగా, ఆయన మాటకి కట్టుబడ్డారు. నేను నా వాళ్లందరికీ దూరమయ్యాను.

ఒకటా రెండా సుమారు పాతికేళ్ల అనుబంధం. నావాళ్లని ప్రతిరోజూ మిస్సవుతాను. అందరికీ దూరం కావడానికి కారణమైన నాన్నని మరీ ఎక్కువగా మిస్సవుతాను.

పిల్లలు అమ్మని ప్రేమిస్తారు. నాన్ననుంచి తమ ప్రతిభకు గుర్తింపు కోరతారు. ఆర్థికంగా నేను సాధించిన ప్రగతికి ఆయన మెప్పు లభించాలన్నది నాలో బలమైన కోరిక.

డబ్బు సంపాదించడమొక్కటే నేను చేసిన నేరం. అందుకని నేను హత్యలు చెయ్యలేదు. మానభంగాలు చెయ్యలేదు. వ్యాపారపు కిటుకుల్లో కొంత మోసముంటుంది. కొంత దౌర్జన్యముంటుంది. అదే చేశాను. పోరికోసం, పోరుకోసం ఏంచేసినా న్యాయమేనని వాదుక. నేనేం చేసినా చట్టం పరిధి దాటను. దాటినా చట్టానికి దొరకను.

అక్క పెళ్లికి నాన్న కట్నం ఇచ్చాడు. అక్క భవిష్యత్తుకోసం అదో తప్పు కాదనుకున్నాడు. అలా లంచాలు ఇస్తున్నవాళ్లున్నారు. అనవసరమైన మెడికల్ టెస్టులు చేయిస్తున్నవాళ్లున్నారు. వాళ్లలో ధనికులే కాదు, సామాన్య పౌరులు కూడా ఉన్నారు. ఇంకా నాన్న దగ్గర చదువుకున్నవాళ్లలో ఎందరో కోచింగ్ సెంటర్ల నిర్వహణతో సహా ఆయనకు నచ్చని పనులెన్నో చేస్తున్నారు.

నాన్న చుట్టూ ఉన్నవాళ్లలో ఆయన ఆశయానికి విరుద్ధంగా నడిచినవారు చాలామందే ఉన్నారు. వాళ్లనాయన వెలి వెయ్యలేదు. నన్నే వెలి వేశాడు. ఒక విధంగా అది దౌర్జన్యం.

అమ్మకి, అక్కకి, తమ్ముడికి – నాతో మాట్లాడాలనుందేమో, ఎప్పుడైనా వాళ్లని అడిగేడా? ప్రజాస్వామ్యంలో ఉంటూ – మెజారిటీ అభిప్రాయాన్ని పాటించాలనుకున్నాడా?

నా బాధని శేఖర్కి చెప్పుకునేవాణ్ణి.

"నీ భావాలు చీకటి. అంకుల్ సూర్యుడు. ఆయన దగ్గరున్నవాళ్లకి నీ భావాలు కనబడవు. నాక్కూడా" అన్నాడు శేఖర్ నా ఆవేదనని కొట్టిపారేస్తూ.

వాడి మాటల్లో నిజముంది. నాన్న నన్ను దూరం పెట్టడం ఘోరంగా, క్రూరంగా అనిపించినా – నాకెప్పుడూ ఆయనమీద ద్వేషం పుట్టలేదు. నా భార్యాబిడ్డలకి కూడా ఆయన గురించి గొప్పగానే చెబుతాను. ఎంత గొప్పగా అంటే – వాళ్లకి ఆయన్ని కలుసుకోవాలని కోరిక. కానీ ఆయన చెప్పిన ఆశయాన్ని కాకపోయినా, వేసిన వెలిని గౌరవిస్తాను కాబట్టి వాళ్లు ఆయన్ను కలుసుకోరు.

చివరికి నా మామగారికి కూడా నాన్నంటే గౌరవమే!

నాన్నిప్పుడు హాస్పిటల్లో ఉన్నాడు. లక్షలు ఖర్చు పెడితే తప్ప నాకు దక్కడు. ఆయన్ని దక్కించుకునే శక్తి నాకుంది. కానీ ఏమీ చెయ్యలేని అసహాయత.

"నీ దగ్గర చెప్పలేనంత డబ్బుందని మిడిసి పడుతున్నావ్. మీ నాన్నని రక్షించుకోగలవా?" అని నాన్నే నన్ను సవాలు చేస్తున్నట్లుంది.

దూరంగా ఉన్నా ఏదో రోజున మళ్లీ నాన్నకి దగ్గరవుతానన్న ఆశ నాకుంది. ఆ ఆశకిప్పుడు సవాలొచ్చింది.

నాన్నని రక్షించుకోవాలి. ఎలా?

"ఆయనకి నువ్వంటే ద్వేషం లేదు. ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. నీ దారి మార్చుకో. హృదయానికి హత్తుకుంటాడు" అన్నాడు శేఖర్.

అది నాన్న సందేశమా? లేక అసూయతో శేఖర్ తనకి తానుగా ఇస్తున్న సలహాయా?

ఏ దారీ తోచకపోతే అప్పుడు గుర్తొచ్చారు నావాళ్లు.

నాన్న నన్ను మావాళ్లకి దూరం చేశాడు. ఆయన్ని తప్పు పడుతున్నాను. ఆయన నియంతృత్వాన్ని నిరసిస్తున్నాను. మరి నేనూ నావాళ్లని మావాళ్లకి దూరం చేశాను. ఆ విషయమై ఒక నియంతలా ప్రవర్తించాను తప్ప – వాళ్లనెప్పుడైనా సలహా అడిగానా, సంప్రదించానా?

నావాళ్లని నావాళ్లనుకున్నాను తప్ప మావాళ్లలో ఒక భాగంగా ఎందుకు గుర్తించలేదు?

ఆ రాత్రి మొదటిసారిగా మావాళ్ల గురించి నావాళ్లతో ప్రజాస్వామిక పద్ధతిలో చర్చించాను.

మనసుంటే మార్గముండదా – మార్గం కోసం మనసుల్ని కలిపాను....

– – – – –

ఒకే ఒక్కసారి మాట్లాడాలంటే ఏ కళనున్నాడో నాన్న ఒప్పుకున్నాడు.

హాస్పిటల్లో ఆయన, నేను – ఇద్దరమే ఉన్నాం.

నా మనసులో ఉద్వేగం. ఆయనలో గుంభనని జయిస్తున్న ఆత్మీయత.

"నువ్వు నీ ఆశయం కోసం బ్రతుకుతున్నావు. ఈ సమాజానికి అది మేలు చేస్తుందని నమ్ముతున్నావు. నీ ఆశయం సంగతేమో కానీ, సమాజానికి నువ్వేమైపోయినా పట్టదు. నేను నీ ఆశయం జోలికి రాను. నిన్ను బ్రతికించుకుంటాను. ఇందులో సమాజానికి మేలే తప్ప నావల్ల నీకూ, నీ ఆశయాలకీ ఏ నష్టమూ లేదు. నాకు నువ్వు వేసిన వెలిని తొలగించమని కూడా నేనడగను. కానీ నువ్వు నా దారిని కాక, నా డబ్బుని శాసించావనుకో. అప్పుడు మనం కలిసుండడంవల్ల సమాజానికి ప్రయోజనముంటుంది. నువ్వు సమాజాన్ని ప్రేమించడం నిజమైతే, నా మాట కాదనకు" అన్నాను.

నాన్న కళ్లు మూసుకున్నాడు. నా మాటల్ని జీర్ణం చేసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాడని అర్థమౌతోంది.

ఆయన ఆశయాలు పాటించిన తమ్ముడు వ్యవసాయంలోనూ, శేఖర్ ఉద్యోగంలోనూ ఎదుగుబొదుగులు లేక అవస్థలు పడుతున్నారు. ఇద్దరిలో ఒక్కరు కూడా ఆయనకు సాయపడగల స్థితిలో లేరు. మరి నేను...

ఆయన వైద్యానికొప్పుకుంటే, నలుగురు పేదవాళ్లకి లక్షలు ఖర్చుపెట్టి ఆపరేషన్లు చేయించి ప్రాణాలు పోసేందుకు సిద్ధంగా ఉన్నానని ఆయనకి ముందే కబురందింది.

నేను నాన్ననే చూస్తున్నాను. ఆయనా నన్నే చూస్తున్నాడు. ఆ కనుల బాస నాకు అర్థమౌతోంది.

"డబ్బుని వెలి వేస్తే మానవత్వం మరుగున పడిపోయే ప్రమాదముందన్న మాట! ఎందుకంటే మానవత్వానికీ డబ్బు కావాలి" అంటున్నాయవి.

ఈ సమాజం ఆయన్ను పట్టించుకోదన్న నిజాన్ని ఆ కళ్లు పట్టించుకున్నట్లు లేదు.

మా నాన్న నాకు దక్కితే చాలు. నేనూ ఆ నిజాన్ని నొక్కి చెప్పను.

---0---

Click here to share your comments on this story